

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417201860
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5417201860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Bratislava, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom W., A.. W. O. X, P. O. W. XX, proti žalovanému: SLOVAKIA REAL - IN, a.s., so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1739/21, IČO: 35 789 638, zastúpený PETKOV & Co s. r. o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Šoltésovej 14, IČO: 50 430 742, o zaplatenie sumy 4 472,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 7C/10/2017-346 zo dňa 26. 10. 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch IV., V., VI., VII. **p o t v r d z u j e .**

Vo výrokoch I., II., III. **z o s t á v a** rozsudok nedotknutý.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 4 472,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 14. 05. 2016 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti ohľadom nároku na zaplatenie zostávajúcej časti úrokov žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov v rozsahu 98,30 %. Ostatnými výrokmi zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na ustanovenie zákona č. 618/2003 Z. z. - autorského zákona, ustanovenie zákona č. 185/2015 Z. z. autorského zákona účinného od 01. 01. 2016, § 517 OZ a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, tejto vyhovel vychádzajúc z toho, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy práv je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to s odkazom na § 81 ods. 1 písm. i) a j) zákona č. 618/2003 Z. z. (ďalej len „autorský zákon“), keď takéto oprávnenie vyplýva priamo zo zákona. V konaní nebolo sporné, že žalovaný so žalobcom nemal uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu za rok 2015, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako OKS spravuje práva. Okresný súd konštatoval, že žalovaný je prevádzkovateľom hotelového zariadenia Park v Dolnom Kubíne, pričom zariadenie má 86 izieb a každá z nich je štandardne vybavená TV prijímačom. Žalovaný je členom zväzu hotelov a reštaurácií SR a v roku 2015 medzi žalobcom a touto organizáciou prebiehali rokovania o podmienkach kolektívnej licenčnej zmluvy, ktoré však neboli úspešné a nevedli k uzatvoreniu takejto zmluvy na rok 2015. Súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Vychádzal z toho, že Ministerstvo kultúry SR mu udelilo oprávnenie na výkon Kolektívnej správy práv č. 2/2004 pod č.k. MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010, a to okrem iného v odbore káblová retransmisia a aj na dobrovoľnú kolektívnu správu

podľa autorského zákona v odbore Verejný prenos literárneho, dramatického, hudobno-dramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela a diela úžitkového umenia prevedením akýmkoľvek technickými prostriedkami. Súd sa stotožnil s tým, že žalovaný vo svojej prevádzke, tak ako to propaguje vo verejne dostupných informáciách, skutočne prevádzkuje 86 izieb, v ktorých svojim klientom ponúka samostatné TV prijímače, pričom je nepochybné, že je dostupný aspoň základný signál na prijímanie (šírenie) jednotlivých diel. Z uvedených dôvodov priznal žalobcovi náhradu sumy rovnajúcej sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva, vychádzajúc zo sadzobníka platného pre rok 2015. Súd zamietol žalobu v časti nároku požadovaného úroku z omeškania z dôvodu, že žalobca nepreukázal doručenie tzv. predžalobnej výzvy žalovanému, a preto konštatuje, že žalovaný sa o konkrétnom nároku dozvedel až v momente doručenia žaloby. Od tohto termínu priznal úrok z omeškania v sadzbe súladnej s § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na úspech jednotlivých strán v konaní, ktorú matematicky vyjadril úspechom žalobcu vo výške 98,30 %.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal prostredníctvom zástupcu odvolanie žalovaný. Napadol výroky, ktorými bol zaviazaný k zaplateniu žalovanej sumy, ako aj výrok o trovách konania. Podľa jeho názoru v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis - autorský zákon. Tiež nebolo preukázané, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov žalobca, pričom s takouto argumentáciou sa súd v dostatočnom rozsahu nevysporiadal. Nebolo v konaní preukázané, že žalovaný vykonáva „verejný prenos“, a síce najmä v tom zmysle, či je početnosť neurčitej verejnosti v prevádzke žalovaného väčšia než malá, alebo celkom bezvýznamná, s odkazom na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré žalovaný poukazoval a ktoré ostali súdom opomenuté. Žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku „obvyklej“ licenčnej odmeny tak, ako si ju sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien. Takýto výkon práva je bezpochyby v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. Právne odvolanie zdôvodnil s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) a § 365 ods. 2 CSP, keďže aj výroky rozsudku I. - III. považoval za nesprávne, avšak odvolanie voči nim nie je prípustné. Vzhľadom na zmatečnosť rozsudku a nedostatok, alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, je pre žalovaného veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam. Preto považuje rozhodnutie aj za nedostatočne odôvodnené, zmatečné, na mnohých miestach nezrozumiteľné a prípadne úplne nereflektujúce hmotné právo alebo judikatúru. Ďalej poukázal na skutočnosť, že samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neoprávňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. V tomto je zásadný omyl súdu, ktorý zrejme vychádza z predpokladu, že ak žalobca má oprávnenie, zastupuje všetkých nositeľov práv, pričom nie je podstatné akých. Uvedené ale nemá absolútne žiadnu oporu v autorskom zákone. Mandát na úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde vzniká až vtedy, keď má uzatvorenú dohodu s nositeľom práva, dôjde k neoprávnenému použitiu takého diela, pričom správu práv k tomuto dielu nositeľ práva na základe písomného oznámenia zverí príslušnej organizácii kolektívnej správy na spravovanie (§ 78 ods. 2 AZ). Ani jedna zo skutočností tu označených nebola žalobcom v konaní riadne preukázaná čo i len v jednom jedinom prípade. Pokiaľ rozhodnutie súdu nie je riadnym spôsobom odôvodnené, je znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalobca. Napadol výroky, ktorými súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, ako aj výrok o trovách konania. Uviedol, že žalobca si nárokoval vydanie bezdôvodného obohatenia od 14. 03. 2016, napriek tomu, že žalobca už v roku 2015 písomne vyzýval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Úrok si však uplatnil až odo dňa vypracovania žaloby. Súd priznal úrok z omeškania až odo dňa, keď žaloba bola doručená žalovanému, pričom žalovaný nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu, že už v roku 2015 bol vyzývaný k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Podľa odvolateľa tak súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu a nesprávne došlo k zamietnutiu nároku na priznanie úroku z omeškania, tak ako to požadoval žalobca.

Následne nesprávne bolo rozhodnuté aj o náhrade trov konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že prizná požadovaný úrok vo výške 5,05 % ročne od 14. 03. 2016 do zaplataenia a prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. K podanému odvolaniu sa prostredníctvom zástupcu vyjadril žalobca. Vyslovil názor, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne a jasne uviedol, na základe akých relevantných úvah a dôkazov rozhodol vo veci samej. Naopak, je to žalovaný, ktorý uvádzal tak neudržateľné výklady autorsko-právnej úpravy a judikatúry Súdneho dvora EÚ, že pre žalobcu bolo veľmi obtiažne v konaní vecne argumentovať. Je nesporné, že žalovaný odmieta akceptovať Inštitút kolektívnej správy. Žalobca trval na tom, že súdu riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, pri ktorej vychádzal najmä z oprávnenia na výkon kolektívnej správy udelený Ministerstvom kultúry SR, zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy, pričom vychádzal aj z príslušných ustanovení autorského zákona (najmä § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) a § 84 ods. 1). Ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie žalovaným je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s Inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. V tomto smere sú požiadavky žalovaného nezmyselné a šikanózne. Je irelevantné, či zo státisícov použitých predmetov ochrany v roku 2015 bolo týchto viac alebo menej a je takisto irelevantné, či v priebehu roka 2015 pribudli, alebo odbudli nositelia práv a či pribudli, alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. Od toho sa odvíja aj výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa žalobca v konaní domáhal. V zmysle autorského zákona je stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. Je pritom notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár a dialógy). Žalovaný sa v konaní domáhal predloženia detailných zoznamov s uvedením konkrétnych autorov tvrdiac, že to je technicky možné a pre rozhodnutie vo veci podstatné. Takéto dokazovanie je však v rozpore so samotným zmyslom Inštitútu kolektívnej ochrany. Vychádzajúc z Inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry, pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo, alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Túto skutočnosť (predpoklady) žalobca v konaní preukázal. V prípade audiovizuálneho diela je potrebné rozlišovať majetkové práva autorov a iných nositeľov práv k dielam podľa § 18 AZ a majetkové práva výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a iných nositeľov práv zvukovo-obrazových záznamov (t.j. producentov) podľa § 66 AZ. Podľa žalobcu protistrana nerozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, nerozlišuje medzi licenčnou (autori) a primeranou odmenou (výkonní umelci). Žalobca nepopieral tvrdenie, že uzatvoril licenčné zmluvy na používanie predmetov ochrany verejným prenosom v roku 2015 s inými organizáciami kolektívnej správy, a to Slovgram a SOZA, uzatvorením ktorých potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení. Týmto získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto a uzatvorením zmluvy so SOZA súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam k použitiu uvedených typov predmetov ochrany formou verejného prenosu. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktoré nevyhnutne boli a museli byť súčasťou verejného prenosu. V závere vyjadrenia žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nepochybil a žiadal, aby v napadnutej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený, zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov.

5. K podanému odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že ho považuje za nedôvodné. Žalobca podal žalobu na súd dňa 14. 03. 2016, teda v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 470 ods. 2 CSP, ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácie konania, ak by boli v neprospech strany. Ak

by aj žalovaný nepoprel žalobcom uvedené tvrdenie, súd v predmetnom spore nemohol ust. § 151 ods. 1 CSP aplikovať, nakoľko to vylučovalo ust. § 470 ods. 2 CSP.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podaných odvolaniach (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok v jednotlivých výrokoch potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a vo zvyšnej časti ponechal rozsudok nedotknutý.

7. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ustanovenie § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

8. Pri aktívnej vecnej legitímácii žalobcu súd poukazuje na ustanovenie § 78 ods. 5, § 79 ods. 1 a § 81 ods. 1 písm. i), ako aj § 84 ods. 1 autorského zákona, pričom udelenie oprávnenia žalobcovi Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy je nesporné. Zároveň legislatívna formulácia „domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ...“ je dostatočne jasná vo vzťahu k oprávneniu žalobcu priamo uplatňovať dotknuté zákonné nároky. Pokiaľ namietal odvolateľ, že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov práv zastupuje (len predložil ich zoznam na CD nosiči), je potrebné uviesť, že povinnosť OKS uverejniť na svojom webovom sídle zoznam nositeľov práv, ktorých zastupuje, bola zavedená až zákonom č. 185/2015 Z. z., t. j. novým autorským zákonom s účinnosťou od 01.01.2016, a teda na súdnu vec sa nevzťahuje. Odvolacia argumentácia žalovaného, že spochybňoval autorov, ktorých má žalobca zastupovať, je príliš všeobecná na to, aby bola spôsobilá podmieniť odlišný postoj odvolacieho súdu v dotknutej otázke. Bezpredmetnou je odvolacia námietka, že žalobca nepreukázal, ktorých konkrétnych nositeľov práv a v akom konkrétnom rozsahu zastupuje vo vzťahu k žalovanému. Tento prístup odvolateľa indikuje nepochopenie princípu kolektívnej (nie individuálnej) správy práv. Žalovaný v podstate požaduje, aby žalobca ako OKS v zmysle autorského zákona špecifikoval jednotlivé nároky jednotlivých oprávnených osôb. Uvedené by práve bolo v rozpore s kolektívnou ochranou práv. Odvolací súd ďalej uvádza, že predmetom tohto konania nie je určenie primeranej odmeny za získanie licencie. Žalovaný sa nezmienil o tom, že má možnosť domáhať sa podľa § 82 ods. 1 autorského zákona určenia obsahu licenčnej zmluvy, a teda aj výšky odmeny, ktorú možnosť však nevyužil. U žalovaného nie je možné vychádzať zo záverov, že o povinnosti uzatvoriť licenčnú zmluvu nevedel. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sám uviedol, že jednal individuálne, respektíve prostredníctvom zástupcu (ZHR SR) so žalobcom o uzatvorení hromadnej, resp. kolektívnej licenčnej zmluvy. K jej uzatvoreniu nedošlo iba pre nedostatok dohody o výške odmeny. Pokiaľ namietal výšku odmeny, resp. bezdôvodného obohatenia, spôsob jej určenia vychádza zo zákonnej úpravy, preto nie je možné túto posudzovať ako v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v danej spojitosti je nutné zdôrazniť, že nie je porušením práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasti základného práva na spravodlivý proces, ak odôvodnenie napádaného rozhodnutia nekorešponduje s predstavami niektorej zo strán sporu. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných (základných) práv dosahuje len odôvodnenie, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé, alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (napr. I. ÚS 344/10). Odôvodnenie preskúmaného rozsudku takúto charakteristiku nespĺňa.

9. K argumentácii žalobcu, ktorú uviedol vo svojom odvolaní, sa odvolací súd stotožnil s vyjadrením žalovaného, ktorý poukázal na ust. § 470 ods. 2 CSP. Navyše, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný popieral všetky nároky a skutočnosti tvrdené žalobcom, bolo preto na žalobcovi, aby preukázal, kedy bola doručená predžalobná výzva na plnenie. Z tohto pohľadu potom procesný postup a následné rozhodnutie vo veci súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správne. Keďže úrok z omeškania bol priznaný až od preukázateľného doručenia žaloby, kedy sa teda mohol dozvedieť o jej obsahu a nárokoch žalobcu, správne bol priznaný nárok na úrok a následne správne rozhodol okresný súd aj o náhrade trov konania a jej výške.

10. Pretože odvolanie nepovažoval súd druhej inštancie za dôvodné, ani nezistil nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý

rozsudok potvrdil ako vecne správny, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania, keď súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore (§ 255 ods. 1 CSP).

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a žiadnej zo strán konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní ani jeden z odvolateľov úspešný nebol.

12. Toto rozhodnutie Krajského súdu v Žiline bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).